

Sygn. akt II CSK 515/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. A. O.
przeciwko "G. [...]" Spółce Akcyjnej z siedzibą w J.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powoda od pozwanej kwotę 1800,- (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w zakresie zagadnień związanych z kwestią zasad przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego, zasad postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji, jak i kwestią czy można pozwanej

zarzucić bezprawność działania. Odpowiedź na tak sformułowane zagadnienie stanowiące polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego i zawierające szereg szczegółowych założeń, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego, nie jest możliwa, zwłaszcza że kwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie jest skuteczne z uwagi na zakaz określony w art. 398³ § 3 k.p.c. oraz wynikające z art. 398¹³ *in fine* związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni art. 481 k.c. jako przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości. Po pierwsze przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Po drugie istnienie nawet rozbieżnych orzeczeń Sądu Najwyższego, jeżeli jedno ze stanowisk jest wyraźnie dominującym i utrwalonym, nie uzasadnia konieczności dokonania wykładni. Przeważająca, aktualna linia orzecznictwa w odniesieniu do zobowiązania niepieniężnego ze świadczeniem pieniężnym, którego przedmiotem jest zadośćuczynienie nie wyklucza, że z uwagi na treść art. 455 k.c., dłużnik może pozostawać w opóźnieniu od dnia wezwania go przez wierzyciela do zapłaty, a nie od dnia wyrokowania, jeżeli wierzyciel wykaże, że zadośćuczynienie w kwocie dochodzonej należało mu się od daty wcześniejszej, niż chwila wyrokowania (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, z dnia 12 lutego 2011r., I CSK 243/10, z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 2/12 – nie publ.).

Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego, treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie oraz treść niedopuszczalnego zarzutu zgłoszonego w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), brak jest podstaw do uznania, że skarżąca skutecznie wykazała wskazane przesłanki.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego

orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 5 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).